



The Gambia/Makumbaya

Gambia is een kleine staat langs de rivier The Gambia binnen de staat Senegal aan de Westkust van Afrika, grof gesteld een smalle strook landinwaarts onder Dakar.

Dun bevolkt en zonder eigen grondstoffen maar wel met een steeds duidelijker toerisme is het mede door de min of meer politieke rust een arm land maar wel met mogelijkheden. Het land is op de meeste plaatsen niet breder dan 60 á 70 kilometer met een kleine kuststrook waar het toerisme op toegespitst is. De hoofdstad Banjul, liggend op een eiland tussen de mangroves met nog een koloniale uitstraling. De grootste stad is Serekunda met nu ongeveer 160.000 inwoners, heel Gambia heeft er slechts 1.500.000. Het gros van de mensen heeft officieel geen inkomen en leeft nog min of meer van de ruilhandel. Mede door het toerisme is met name in de kuststreek de laatste 10 jaar het leefklimaat grondig veranderd. De laatste 20 jaar heeft het zich stapje voor stapje ontwikkeld.

In 1995 gingen mijn overleden vrouw Mieke en ik op vakantie naar Gambia, Mieke leerde daar een weduwnaartje met een pasgeboren meisjestweeling kennen die na de dood van haar echtgenoot werd verstoten door haar familie. We hebben haar een paar jaar financieel gesteund totdat helaas het contact verbroken werd. Met name door de vriendelijkheid van de bevolking en het lage criminaliteitsgehalte zijn we weer teruggegaan. Toen we in 1999 weer naar The Gambia gingen hadden we min of meer het opgezette doel om, als de situatie zich voordeed, een kind van Joeps (onze zoon) leeftijd, financieel te steunen.

Tijdens een van onze excursies kwamen we in een traditionele familie compound, drie generaties bij elkaar met aparte "huizen" voor de diverse afdelingen. Tussen al het grut wat dan op je afstuift, bleef een jongen met twee krukken apart staan, hij miste een onderbeen. Ik heb een gesprek met hem aangeknoopt, hij was 17 jaar, zijn naam was Vincent en bezig met de secundaryschool, maar moest hiermee stoppen wegens geldgebrek, omdat zijn vader invalide was geworden. Bij ons vertrek heb ik hem nog gauw al ons Gambiaans geld gegeven, dat ik bij me had en beloofd, dat ik zou schrijven naar een van de adressen, die Joep genoteerd had. In zijn eerste brief schreef hij, tot op de cent, wat hij met het geld gedaan had, dit gaf de burger moed en vanaf die tijd was hij "van ons".

Na het overlijden van Mieke (2001) ben ik samen met Joep teruggegaan naar The Gambia. Hier heb ik aan den lijve ondervonden hoe het is om in een arm Afrikaans land gehandicapt te zijn. We wilden voor Vincent een nieuwe garderobe kopen waarbij hij voor ons uit lopend een winkel binnenging en letterlijk weer naar buiten "gegooid" werd, gehandicapten zijn in principe arm en meestal gedwongen bedelaar, ergo!! Op dat moment heb ik de beslissing genomen dat hij zo snel mogelijk een prothese moest krijgen, nog in diezelfde periode hebben we overleg gepleegd met een orthopedist in Banjul en de zaak op gang gebracht.

Vanaf dat moment ben ik onder collegae, familie en vrienden actie gaan voeren voor een prothese voor Vincent en bij mijn volgende bezoek vier maanden later, stond Vincent op het vliegveld zonder krukken! Hij had zijn prothese toen drie dagen!! In verband met noodzakelijke hygiëne hebben we een appartement gehuurd in Serekunda met elektriciteit en ('s nachts) stromend water, waar hij samenwoonde met zijn neef Nelson, die daardoor ook min of meer onder onze financiële hoede kwam.

Zoals hij zelf schreef in zijn dankbrief aan zijn sponsors is voor hem op dat moment een nieuw leven begonnen. Helaas bleek vrij kort daarna dat Vincent een zeer ernstige oogziekte had die zonder behandeling zeer snel tot blindheid zou leiden. Na vruchteloze behandelingspogingen in The Gambia heb ik met de nodige moeite een visum kunnen regelen en is hij in de winter van 2003 drie maanden medisch behandeld hier in Nederland.

Resultaat:

Eén oog hebben we volledig kunnen redden en bij het andere het al vergevorderde afbraakproces van het netvlies kunnen stoppen.

De jaren daarna is mijn "kinderschaar" in The Gambia gestaag uitgebreid.

- Vincent heeft een computeropleiding gedaan in combinatie met toeristenopleiding en woont momenteel in Spanje
- Andrew, (ook visueel gehandicapt) heeft in 2007 de universiteit met goed gevolg afgerond en heeft momenteel een goede baan
- Lang werkt in de telefoonbranche en is inmiddels getrouwd en heeft 2 kinderen, zijn broer Sang studeert in Taiwan op kosten van de President van Gambia.
- Lamin heeft zijn computeropleiding afgerond en werkt ook in deze branche
- Nelson heeft in 2010 zijn financiële opleiding afgerond en is werkzoekende. Bovendien regelt hij al mijn financiën in Gambia.

Daarnaast support ik nog enkele jongeren bij hun beroepsontwikkeling. Bovendien zijn er nog 2 gezinnen met beide 4 kinderen die regelmatig financiële ondersteuning nodig hebben.

De school waar "oude sportkleding" van MOSA naar toe is gegaan is de **St. John school of the deaf. The GAMBIA**. De school is een speciale school voor doof(stomme) kinderen. Momenteel zitten er rond de twee honderd jongeren variërend in leeftijd van 5 tot 18 jaar. Het hoofd van de school is samen met zijn team zeer gemotiveerd en actief. Frappant vind ik dat een deel van de docent zelf doof is en hun opleiding aan deze school hebben gehad. Andere mogelijkheden zijn er niet. Buiten de gewone basisschoolprogramma's worden er ook praktische vakken, zoals timmeren en naaien, gegeven. Ook de computer heeft er inmiddels zijn plekje gekregen. Groot probleem van de school zijn (natuurlijk) de financiën. De school krijgt vrijwel geen extra bijdragen van het rijk en is echt afhankelijk van donaties en sponsoring. Een andere grote onkostenpost is het vervoer van individuele kinderen. Deze zijn soms meer dan een uur onderweg en je kunt zonder risico's geen dove jeugd loslaten in het Gambiaans verkeer.

Ik kan in ieder geval aangeven, dat men zeer blij was en is met de donatie van MOSA en ik hoop met mijn "werk" in The Gambia nog wat jaartjes door te kunnen gaan. Wat begon als sponsoring van een Gambiaanse jong in de leeftijd van mijn eigen zoon is stap voor stap verder gegroeid. Enkelen hebben zelfs een complete universitaire opleiding gevolgd, terwijl "mijn jongsten" nog niet toe zijn aan de kleuterschool.

Ik huppel daar ondertussen al haast 20 jaar regelmatig rond, heb wat schooltjes helpen opzette en sponsor ook nog steeds een aantal jongeren bij hun studie. Sinds mijn pensioenning stuur ik ook regelmatig goede tweedehands kleding en schoeisel per boot/container naar het landje.

Graag wil ik ook nog even aangeven dat sommige kinderen dagelijks afstanden van 5 kilometer of meer (te voet) moeten afleggen om onderwijs te kunnen volgen. Dit maakt de leeftijdsverschillen binnen een klas soms erg groot.

Wat ik zeer op prijs stel is dat ik ieder jaar weer een complete lijst ontvang van de uitgaven, dus ik krijg een volledige verantwoording van het gebruik van onze de donaties.

Mocht je graag meer info willen hebben, bel of mail me, geen probleem. Ik ben wel regelmatig langere tijd naar mijn "tweede thuis" in Gambia als ik eenmaal begin over Gambia ben ik moeilijk te stoppen

Frans van den Bercken,
mijn emailadres is fvdbercken47@hotmail.com
telefoonnummer 06-28543679